

Тръгнаха рано, при зори. Когато излѣзоха извънъ града, по полето блестѣше роса, и лѣхна хладъ. Насреща се издигаше планината — голѣма, още сънена и тъмна. Само върховетъ ѝ слабо червенѣха.

Най-напредъ вървѣше Бѣлчо, подскачайки ту на три, ту на четири крака, и отвреме на време се обръщаше да погледне дружината. Следъ него пристѣпваха дебнешкомъ Коста и Асенъ, съ дълги заострени като копия тояги. Подиръ тѣхъ вървѣше Савата, съ закачени на тояга ножъ и рогова свирка, и най-накрая Диньо, който носѣше на рамо извита като лжкъ прѣчка, вързана съ канѣпъ.

Рогътъ изсвири. Дружината спрѣ.

— Сега, разбрано ли е? — обади се Савата. — Вие двамата сте съгледвачи, азъ съмъ вождътъ — „Ястребово око“.

— Диньо е опашка на колоната. Племето команчи трѣгва

на ловъ къмъ селищата на бѣлитѣ.

Той спрѣ за минута, пое въздухъ и изкрещѣ страшно:]

— Кря! Кря! Кря!

Другитѣ се втрещиха опулени.

— Това е бойниятъ викъ на племето! Какво се вкаменихте такива! — добави вождътъ. — Хайде сега, напредъ!

— Кря! Кря! — извика Асенъ изтихо. — Бате Сава, ами хлѣбъ... Хлѣбъ забравихме!

Савата се намръщи.

— Най-първо — казахъ ви: нѣма бате Сава — а „Ястребово око“. Второ — индийцитѣ команчи не се хранятъ съ хлѣбъ. Тѣ ядатъ сурово месо и питки отъ счукана царевича. Ще нападнемъ нѣкой лагеръ на бѣлитѣ — може да хапнемъ и човѣшко месо. „Ястребовото око“ нѣма да ви остави гладни.

Изведнажъ отзадъ се чу гласа на Диньо:

— Азъ, бате Сава, не ща чо-